

Anteeksi

Siikalatvan seurakunnassa diakonissat ovat mukana perhekerhotyössä. On rikkaus olla jakamassa perheitten arkea tälläkin tavalla. Mikään ei kuulosta niin hyvältä kuin lapsen nauru ja leikin riemu. Välillä lasten leikeissä tulee myös kolhuja ja kaverin kanssa kinaa samasta lelusta. Äitien kivun pois puhallukset ja syli kuitenkin helpottavat aina. Kinastelun tapahtuessa lapset opetetaan heti sopimaan ja pyytämään anteeksi tekojaan. Ja hetken päästä leikitään rinta rinnan niin kuin mitään kinaa ei olisi koskaan ollutkaan.

Kuinka helpon näköistä lasten anteeksi pyytäminen on; vaikka joskus sitä anteeksi-sanaa joudutaankin odottamaan jonkin aikaa. Meidän aikuisten tehtävä on olla ohjaamassa ja tukena tässä tehtävässä. Missä välissä me aikuiset unohdamme omassa elämässämme anteeksi pyytämisen ja anteeksi saamisen helpotuksen tunteen rinnassa ja sydämässämme. Meidän aikuisten ”aikuisena” toimii Jeesus, joka ohjaa meitä. ”Olkaa toisianne kohtaan ystävällisiä ja lempeitä ja antakaa tosillenne anteeksi, niin kuin Jumalakin on antanut teille anteeksi Kristuksen tähden (EF 4: 32)”.

Anteeksi pyytäminen on tosi vaikeaa. Mutta vielä vaikeampaa on antaa anteeksi, ainakaan ihan kaikkea, ainakaan niin ettei ikinä edes ajattele sitä pahaa mitä sanottiin ja tehtiin. Näillä sanoilla Kotien rukouskirjassa opetetaan rukoilemaan kun on tehnyt väärin. Anteeksi pyytäminen on vaikeaa mutta yhtä vaikeaa meille aikuisille on antaa itselle anteeksi. Miksi sanoin niin tai näin, miksi tein niin, olen tyhmä kun hermostuin, miksi en antanut asian olla?- kysymykset risteilevät mielessä kuin ohjukset. Kun antaa itselle anteeksi tekojaan ja sanojaan, eikä ruoski niistä tarpeettomasti itseään on paljon helpompi ymmärtää toista ja antaa hänellekin anteeksi.

Tunsin kerran erään ihmisen, joka pois lähtiessään sanoi aina lopuksi: kiitos, anteeksi ja näkemiin. Kaikki yhteen pötkyyn ja samalla kertaa. Mietin usein mitä hän oikein tarkoitti sanoillaan. Taisinpa joskus kysyäkin. Hän kertoi, että hän on saanut nämä nämä kolme sanaa lahjaksi kotoaan. Muista kiittää joka hetkestä, pyytää anteeksi tehdessäsi väärin ja hyvästellä, jotta voimme tavata uudestaan. Olisipa se näin helppoa. Voimme vain luottaa: ”Armon valo lävitsemme aurinkona loistakoon, Herran lämmin katse yltää kylmimpäänkin pimentoon.”VK 442

Mervi Karttunen, diakonissa

Siikalatvan seurakunta

